

La definició jurídica de la toponímia oficial no normativa

written by Cabassers.org | 13/10/2022

L'administració pública defineix amb l'expressió "topònims oficials no normatius" o "toponímia oficial no normativa" el fet que diversos municipis i nuclis de Catalunya tinguin, encara, noms lingüísticament incorrectes, ja sigui perquè contenen faltes ortogràfiques, perquè estan expressats en idiomes diferents del català o l'aranès, o perquè són acrònims.

Al capítol dedicat al procés d'elaboració i metodologia del [Nomenclàtor oficial de toponímia major de Catalunya](#), a la pàgina XXI, s'especifica que l'obra conté:

noms incorrectes ortogràficament o inadequats a la tradició toponomàstica catalana, segons els informes de l'IEC en què es proposaven formes adequades. Tots aquests noms apareixen finalment a l'índex del Nomenclàtor destacats gràficament amb un asterisc (*).

Aquesta advertència és present tant a la primera edició del Nomenclàtor, del 2004, com a la segona, del 2009. És la definició del concepte que en altres llocs s'expressa com

“topònims oficials no normatius”. Vegem on:

La fitxa [6625/3](#) d'Optimot, el servei de consultes lingüístiques de la Secretaria de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, usa l'expressió “topònims oficials no normatius” per a referir-se a aquests topònims que no compleixen la norma, i hi fa constar la relació dels deu municipis en aquesta situació, tot obviant els nuclis.

El [Llibre d'estil de la Ditupació de Girona](#) recull també els topònims dels cinc municipis en situació irregular que forment part d'aquesta divisió administrativa, definint així la situació: “a la província de Girona hi ha cinc noms de municipis que presenten una denominació que no segueix la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans, però que, en canvi, té caràcter oficial”.

La [Guia de topònims i gentilicis](#) (2018), del Parlament de Catalunya, també assenyala els noms dels deu municipis que no respecten la norma amb un asterisc, com fa el Nomenclàtor, i a més hi afegeix la nota “forma oficial no normativa”.

La definició semàntica de l'expressió “toponímia oficial no normativa” és clara. Però, i la definició jurídica? Vegem què s'infereix de la interrelació del concepte semàntic amb allò que diu la llei.

L'article 151 de l'Estatut diu que “correspon a la Generalitat, respectant la garantia institucional que estableixen els articles 140 i 141 de la Constitució, la competència exclusiva sobre organització territorial, que inclou en tot cas”:

b) La creació, la supressió i l'alteració dels termes tant dels municipis com dels ens locals d'àmbit territorial inferior; la denominació, la capitalitat i els símbols dels municipis i dels altres ens locals; els topònims, i la determinació dels règims especials.

La Llei 1/1998, de 7 de gener, de Política Lingüística, desplega aquesta competència, i a l'article 18.1 diu literalment:

Els topònims de Catalunya tenen com a única forma oficial la catalana, d'acord amb la normativa lingüística de l'Institut d'Estudis Catalans, excepte els de la Vall d'Aran, que tenen l'aranesa.

El Decret Legislatiu 2/2003 regula el procediment de canvi de nom dels ens locals, que es desplega al Decret 139/2007, i el Decret 133/2020 regula els usos de la toponímia oficial. Però aquesta legislació només defineix procediments o usos, i no serveix per al propòsit que ara ens interessa, que és establir una definició jurídica d'això que s'anomena "toponímia oficial no normativa". Per a fer-ho ens hem de limitar a la Llei 1/1998, que és l'única que defineix com ha de ser la forma oficial dels topònims, i ho diu molt clar: catalana, i segons les normes lingüístiques de l'IEC.

El concepte de "toponímia oficial no normativa" implica que aquesta no respecta la norma ortogràfica, i per tant tampoc la jurídica, ja que la norma jurídica estableix com a requisit el respecte a la norma ortogràfica perquè un topònim pugui ser oficial. Per tant, el concepte "toponímia oficial no normativa" defineix una il·legalitat manifesta que comet la pròpia administració pública, en tant que determinada toponímia té la consideració d'oficial de manera arbitrària, sense complir els requisits que disposa la Llei 1/1998 per a poder-ho ser. L'objectiu d'aquest article és només establir la definició jurídica del concepte analitzat, i no entrarem aquí en el detall dels perjudicis que causa, ja que els analitzem a bastament en un estudi que podeu consultar [en aquest enllaç](#). És clar, a banda, que des de 1998 la "toponímia oficial no normativa" no hauria d'existir, ja que la Llei de Política Lingüística, promulgada aquell any, fa que els topònims només puguin ser oficials amb formes normatives. Però això no passa,

perquè la llei no es compleix en tots els casos, i alguns topònims oficials, de manera absolutament arbitrària, no responen al que estableix la norma jurídica.

Podem concloure que l'expressió "toponímia oficial no normativa" és un eufemisme per a no dir "toponímia il·legal que és oficial arbitràriament", ja que aquesta darrera definició és la que s'ajusta a les circumstàncies en què es troben els topònims agrupats sota aquest epígraf.